

Spiknutí proti umění, část I

Dr. Lasha Darkmoon

11.11.2009

„Až doposud nikdy neměla tak mizivá menšina takovou příležitost učinit blázny, maniaky nebo zločince z tak ohromné většiny.“ (HG Wells, O věcech budoucích)

Začnu přiznáním. Jsem neúspěšná umělkyně. Až co má paměť sahá, chtěla jsem malovat. Jediné, co mi v tom zabránilo, byl nedostatek talentu. Když jsem tehdy u sebe v pokojíku pracovala na svém prvním autoportrétu a v zrcadle si ověřovala, jak mi to jde, moje matka učinila náhlou přítrž mým uměleckým ambicím, když zvolala: „Božíčku, to je ale rozkošná opička!“

Pro devítiletou umělkyni to bylo skutečně kruté procitnutí.

Asi o deset let později jsem si položila otázku, o čem vlastně umění je. Jednoho dne jsem objevila následující větu v životopise Burne-Jonese, poznamenala si ji do deníku, a den či dva nad ní přemítala: *„Obraz, to je pro mne nádherný romantický sen o něčem, co nikdy nebylo a nebude – v skvělejším světle, než jaké kdy zazářilo – v zemi, na kterou se nikdo nepamatuje ani ji nedokáže popsat, pouze po ní toužit – a vše je obdařeno tvary nadpozemské krásy.“*

Waterhouse, *Dáma ze Shalotu*, 1888

Umění, jaké bývalo, když malíři ještě uměli malovat. Dnes by bylo považováno za kýč.

Po přečtení oné věty jsem málem ztratila vědomí. Byla jsem citlivá dívenka a mdloby se o mne tenkrát pokoušely při sebemenší příležitosti. A bylo to tenkrát, kdy jsem si uvědomila, že ve skutečnosti není žádný podstatný rozdíl mezi poezií a malířstvím, mezi malířstvím a

hudbou. Všechno svým specifickým způsobem směřuje k Bohu – k Bohu, který třeba ani neexistuje – nicméně k Bohu. Bůh je krása. Bůh je touha. Bůh je oheň zakletý v růži.

To jsem si tehdy myslela. Byla jsem mladá a naivní.

Umění, jak jsem zjistila později, je o vydělávání peněz. Tomu mě naučilo organizované židovstvo. Obchodník s uměním Paul Rosenberg říká: „Obraz je krásný, jen když se dá prodat.“ Židovský ředitel Marlborough Gallery Frank Lloyd to potvrzuje: „Při provozování galerie existuje pouze jediné hledisko úspěšnosti: vydělat peníze.“

Otázka, kterou si musíme položit, zní: Kdo řídí Trh s uměním a jak se z něj mohlo stát takové panoptikum?

Umění má ve vás vyvolat depresi

Vydejme se na malou okružní cestu světem umění společně s Israelem Shamirem. Pan Shamir je totiž nejenom velmi sečtělý pokud jde o umění, je rovněž **průvodcem po Jeruzalémě**. Souhlasí se mnou ohledně sakrální podstaty umění. „Není umění bez Krista,“ praví. „Kristus“ v jeho pojetí je ovšem něco mnohem většího, než byl historický Ježíš. Shamir má na mysli samotný **Logos** neboli Křesťanský princip, tedy vládu zákona ve vesmíru fungujícím podle božího řádu.

Od časů Darwina a Freuda došlo k totálnímu „přehodnocení veškerých hodnot“. Všechno se obrátilo vzhůru nohama. Tento skutečně zapeklitý stav věcí můžeme povětšinou přičíst machinacím organizovaného židovstva, především pak skupině revolučních myslitelů známých jako Frankfurtská škola. (pro detailní seznámení s ideami těchto neofreudiánských marxistů, z nichž většina byli židovští emigranti z Hitlerova Německa uprchnuvší do Ameriky, viz **Kapitolu 5** knihy Kevina MacDonalda *Kultura kritiky*).

Tak jako se jeden z těchto Frankfurt’anů, Theodor Adorno, rozhodl **zničit západní hudbu**, když ujišťoval svět, že atonální hudba je dobrá věc, protože je nemelodická a ohavná, ostatní ze skupiny si dali za cíl zničit umění a zahnat je až do **reductio ad absurdum: světla se zapínají a vypínají** v prázdné místnosti, **rozestlané postele** s pohozenými kondomy a zkrvavenými kalhotkami, a zaletované plechovky obsahující **umělcovy vlastní výkaly**.

Jeden ze zakladatelů Frankfurtské školy, Georg Lukács, se výmluvně zeptal: „Kdo nás zachrání před západní civilizací?“ Záchraně práce zahájil osobně, když sám sebe přesvědčil, že nejlepší metodou bude vytvořit „kulturu pesimismu“ a „svět opuštěný Bohem“. Paráda.

Další z těchto gigantů ducha, Walter Benjamin, věřil, že smyslem umění je lidi co nejvíce deprimovat, protože pesimismus byl nezbytným předpokladem pro světovou revoluci. „Šířit pesimismus,“ prohlašoval zlověstně, „neznamená nic jiného než odstranit z politiky morální aspekt.“ V deprimování sebe sama byl Benjamin víc než úspěšný. Spáchal totiž sebevraždu.

Marxistický revolucionář Willi Munzenberg nedělal žádné velké okolky ohledně svého životního poslání. Tím bylo zničení západní civilizace. Bez legrace. Aby toho dosáhl, prohlásil, Frankfurt’ané budou muset „zorganizovat intelektuály a použít je k tomu, aby **západní civilizaci zcela zdiskreditovali**. Teprve potom, až tito **zkorumpují veškeré hodnoty a učiní život nesnesitelným**, můžeme nastolit diktaturu proletariátu. (Zvýraznění autorka).

Tracey Emin, *Moje postel*

Piero Manzoni, *Umělcovo hovno*

Shrnuto a podtrženo: Vytvořme kulturu pesimismu. Zdiskreditujme západní civilizaci. Vytvořme svět bez Boha a dožeňme lidi k zoufalství. Zkorumpujme společenské hodnoty a učiňme život nesnesitelným. Stručně řečeno, rozpoutejme peklo na zemi.

Když jste umělec zápasící o přežití, brzy vám bude jasné, že světu umění dominují Židé, kteří se doslova mohou přetrhnout, jen aby nám to peklo na zemi zařídili. Jejich vláda nad tím, co je dnes označováno za umění, je stejně absolutní jako děsivá. Umění se proměnilo v Anti-umění. „Je skupinovým zájmem Židů,“ připomíná Israel Shamir, „zničit výtvarné umění, protože mu nedokážou konkurovat. Jejich ještě hlubším skupinovým zájmem je zničení křesťanství, svého hlavního nepřítele.

Podkopávat. Korumpovat. Vytvářet chaos. Dohánět k šílenství. Ničit. Pamatujte si ta slova. Začneme naši výpravu do světa umění s Israelem Shamirem jako průvodcem a pokusme se porozumět, co se vlastně děje.

Procházky po galeriích s panem Shamirem

Jednoho dne se Shamir octne v baskické metropoli Bilbao ve Španělsku. Přijel si sem prohlédnout muzeum moderního umění, které tu vystavěla pohádkově bohatá (židovská) rodina Guggenheimů. Guggenheimovo muzeum, největší budova Španělska, dělá na Shamira velký dojem, vypadá, jako by vystoupilo z vědeckofantastického filmu – ale jakmile vstoupí do nitra budovy, je značně zklamán.

U všech všudy, co je to tu za harampádí? Kusy vlnitého plechu se tu válí jako někde na vrakovišti. Rezavé železné pláty v jednom rohu. Televizní obrazovky stupidně poblikávají. Holé geometrické tvary. A vězte nevěřte, celé jedno podlaží je věnované sbírce obleků od Armaniho. *Krucí, honem pryč!*, mumlá si Shamir pro sebe, zatímco prchá k východu.

A co udělá potom? Nasedne na letadlo do Benátek a už ho vidíme, jak se potlouká po slavném muzeu Bienále a snaží se vyluštit, co znamená zde vystavená sbírka havarovaných aut. Horečně si mne obočí a potřebuje si sednout, aby se trochu vzpamatoval. *Ne, tam si nesedejte, pane – ty židly jsou vzácná umělecká díla!* Co takhle začíst se do dobré knihy, pane Shamire,

abyste zapomněl na všechny ten šrot? Žádný problém. Tady je knihovna plná knih. Poslužte si. Ale spíš, nepokoušejte se o to! Tahle knihovna napěchovaná plesnivými starými knihami je také úžasné umělecké dílo! Až z úžasného, uměnímilovného Izraele!

Člověk by řekl, že když utrpěl všechna ta zklamání, pan Shamir to zabalí a vrátí se do Jaffy pevně rozhodnut, že do žádné galerie už nevkočí. Ale ne, náš nezdolný průvodce se rozhodne, že navštíví muzeum v Amsterdamu. Tady stane před sbírkou rozkládajících se prasečích trupů. A ke svému překvapení se dozví, že jistou mrtvolu ponořenou do formaldehydu, rovněž vystavenou ve zdejším muzeu, právě koupil jeden bohatý Američan za 50 000 dolarů. *Panečku, sběratel mrtvol!*

Jeho deziluze vrcholí, když se při návštěvě Kodaně octne v kostele Svatého Mikuláše. Jelikož přestoupil na křesťanství, možná by se tam rád pomodlil. Ale než tak může učinit, mysl mu potřísní výjevy na stěnách tohoto staroslavného kostela. Tady je barevná fotografie nahé staré ženy, nemocné a povadlé. A tady, hned vedle, je obrovská zvětšenina ženských genitálií. A co je tohle? Hele, žádné strachy! Jenom fotka dvojice kluků, jak si dopřávají orální sex. *Ale běžte, člověče! Vždyť je to zdravý a přirozený akt! Kde najdete lepší místo k oslavě radostné pohanské sexuality než v křesťanském kostele?*

„Cokoliv prohlásili za umění, stalo se uměním,“ uzavírá Shamir smutně. „Na počátku to byla díla pochybné hodnoty, jako ‚abstraktní malby‘ Jacksona Pollocka. Nakonec jsme to dopracovali až k hničícím prasatům, vlnitému plechu a oblekům od Armaniho. Umění bylo zničeno.“

Židovská spojka

A co má vlastně tohle všechno společného se Židy? Hodně. Jestli si chcete zahrát onu famózní hru známou jako Cherchez le Juif, pokračujme v naší pouti světem současného umění.

Narazíte na mnoho umělců, a bude mezi nimi nemálo poddajných a úslužných ne-židů, kteří budou kdykoliv ochotni proskočit obručemi, jež jim nastaví jejich Vládci: všudypřítomní Židé ukrývající se ve stínech. Muži, kteří to tu vedou. Muži, kteří mají peníze. Muži, jimž se umělec musí naučit zalíbit a lichoťit jim, jestli chce mít naději, že prorazí a stane se bohatým a slavným.

Umělec s ambicemi zjistí, že je nezadržitelně vtahován do židovského světa. Naučí se svou konverzaci okořeňovat frázemi v jidiš. Neutrousí ani slůvko kritiky proti Izraeli, ať už ta země právě páchá jakákoliv zvěrstva. Bude se vysmívat muslimům, koránu a Palestincům. Naučí se, že urážet křesťanství, náboženství jeho předků, přináší dividendy. Bude se zvlhlýma očima a při každé možné příležitosti mluvit o holocaustu a namaluje co možná největší množství obrazů Osvětimi, nejlépe s komíny, z nichž se valí černý kouř.

Takhle se chovají gójjští umělci. Důkazy pro toto tvrzení naleznete [zde](#) v tomto ohromném informačním archivu, z něhož jsem hojně čerpal.

I sám velký Picasso věděl, že si udobruje Židy, když objal svého přítele Pierre Daixe a svěřil se polohlasně, „Už jen to pomyšlení, že malíři si kdysi mysleli, že mohou malovat *Vraždění neviňátek*!“ Evidentně to byla reakce na Adornův výrok „Po Osvětimi už nemůže existovat

žádná poezie.“ Jestliže po Osvětimi už nemůže existovat žádná poezie, tak výtvarné umění také ne – rozhodně ne *křesťanské* umění.

Andy Warhol věděl líp než kdokoliv jiný, jak si u Židů udělat oko. Jeho série obrazů z roku 1980, „Deset portrétů Židů dvacátého století“, obsahuje deset portrétů „*židovských géníů*“, jak se o nich sám vyjádřil. Jedním z nich byla izraelská ministerská předsedkyně Golda Meirová – géníus, který **prohlásil**, že *žádní Palestinci nejsou*. K tomu dodala se svým typickým smyslem pro humor: „Jak můžeme vrátit okupovaná území? Není komu je vrátit.“

Dalším „géníem“ byl Sigmund Freud, kterého Kevin MacDonald **popsal** jako pachatele největšího vědeckého podvodu 20. století – podvodu, který se velmi hodil při přípravě západní kulturní sebevraždy.

Warholovy portréty Goldy Meirové a Sigmunda Freuda, z jeho série *Deset portrétů Židů dvacátého století*

Zdá se, že Warhol uplatnil svůj neobyčejný šarm u Henryho Geldzahlera, kurátora Metropolitního muzea umění – vlivného Žida, který náhodou byl, stejně jako Warhol, homosexuál. „Ačkoliv nikdy nebyli milenci, **jejich vztah se stal intimní**,“ ujišťuje nás jeden z Warholových životopisců. „Andy mu telefonoval každý večer, než šel spát, a každé ráno, jakmile se probudil.“ Netvrdím, že Warhol a Geldzahler byli milenci i když jiní to říkají. Mě to nezajímá. Chci jen podotknout, že Warhol, notorický oportunist, zjistil, že když si bude předcházet Židy, pomůže to jeho kariéře. Slovy filmové kritičky Carrie Rickeyové, nasměroval se na „kruhy blízké synagogám.“

Transvestita a keramik Grayson Perry – **tady ho máme**, jak přebírá Turnerovu cenu za své geniální květináče – věděl, že jeho úspěch nezávisí ani tak na jeho talentu jako na reklamní genialitě jeho plutokratického patrona Charlese Saatchiho. Moc dobře si navíc uvědomoval, že islamofobie mu spolehlivě zajistí přátele a přízeň vlivných lidí z judeocentrického světa umění. „Důvod, proč jsem ve svém umění nezaútočil na islamismus naplno,“ svěčuje se odvážně, „byla reálná obava, aby mi někdo **nepodříznul krk**.“ Vyhýbaje se kontroverzním

Grayson Perry pózuje se svou ženou Philippou a dcerou Flo po udělení Turnerovy ceny

politickým prohlášením v zájmu diskrétnosti se tedy Perry rozhodl zasvětit život výrobě keramických váz s motivy „explicitních scén sexuální zvrácenosti.“ To muselo být věru těžké rozhodnutí.

Keramik měl na sobě kotníčkové ponožky...

Nežidovští umělci jako Anselm Kiefer, Christian Boltanski a Christopher Williams byli ve své produkci pláten na motivy holocaustu téměř stejně tak plodní jako židovský malíř RB Kitaj, jehož posedlost Osvětímí byla mnohokrát zaznamenána. „Komín na Kitajově obraze,“ informuje nás umělecká vědátorka Juliet Steyn, „má funkci obžaloby křesťanství.“ Přeloženo to znamená: Kdo po Osvětímí potřebuje Golgotu?

Pašije (1940-45): Kříž a komín

RB Kitaj

Vchod branou, východ komínem, od Josepha Bau

Pokud jde o Andrese Serrana a jeho **Pochcaného Krista** a Chrise Ofiliho s jeho **trusem** **okrášlenou Svatou pannou Marií** – Bohorodička je zde též obklopena ženskými genitáliemi vystřiženými z pornografických časopisů – tito citově nedozrálí umělci si byli evidentně vědomi, že pohrdání Kristem a jeho matkou Židy často potěší.

Umělci? Tito lidé spíš připomínají cirkusové psy vycvičené proskakovat obručemi a pak prosit o kostičku od svých pánů. A jsou to muži s penězi, Saatchiové a Guggenheimové, kdo práskají bičem.

Článek *The Plot Against Art, Part 1* vyšel na serveru theoccidentalobserver.net 19.září.
Překlad P. Norrland.

Zdroj: <http://zvedavec.org/kultura/2009/11/3377-spiknuti-proti-umeni-cast-i.htm>

Spiknutí proti umění, část II

Dr. Lasha Darkmoon

15.12.2009

Nerada to říkám, ale jestli se vám líbí moderní umění, pak s vámi rozhodně není něco v pořádku. Cítit k němu nepřátelství je stejně přirozené jako mít odpor k incestu.

Moderní umění má za cíl vás zkazit a zkorumpovat.

A jestli se mu to nezdaří, pak selhalo ve svém primárním účelu, kterým ho obdařili jeho elitářští propagátoři. Selhalo ve svém podkopávání tradičních hodnot. Selhalo při nastolování „kultury pesimismu.“ Selhalo při svém pokusu zničit samotnou posvátnou podstatu života. Selhalo ve svém úsilí otrávit vaši mysl a udržovat vás v tom stavu až do smrti. Selhalo ve své snaze udělat z vás to, co Velký bratr nakonec udělal z Winstona Smithe v Orwellově 1984: bezduchou zombii.

Dealeři a kšeftaři

Že Židé dominují světu umění, stejně jako dominují masmédiím a všem ostatním vlivným sférám, to je nejpřísněji střežené tajemství 21. století. Nemá se o tom mluvit. Mluvit o tom je totiž **antisemitismus**.

V roce 1989 se objevila zasvěcená publikace s názvem Sociologie umění. Autoři v ní rozebírají, kdo je kdo ve světě umění. „Černoši, orientálci a osoby španělského původu představují asi 7 procent umělecké obce,“ informuje nás kniha ochotně. A co oněch zbývajících 93 procent?

Která etnická skupina vlastní nejvíc galerií? Co jsou zač muzejní kurátoři? Co jsou zač historikové umění? A kdo jsou umělečtí kritikové? Kdo píše do časopisů, které se uměním zabývají? Kdo rozhoduje, co je kvalitní umění a co brak? Kdo jsou obchodníci a velcí sběratelé? Kdo provozuje aukční síně? Kdo organizuje umělecké soutěže a shání peníze na udělované ceny? Kdo jmenuje porotce? A kdo jsou tito porotci?

O tom není nikde ani slovo. Panuje absolutní ticho. Strašidelné, že?

Už v roce 1930 poznamenal francouzský spisovatel Pierre Assouline: „Podle dealera Pierra Loeba jsou čtyři z pěti obchodníků s uměním Židé, stejně jako čtyři z pěti sběratelů. Wilhelm Unde k tomuto seznamu ještě přiřadil kritiky umění.“ V roce 1973 se odhadovalo, že 80 procent z 2500 klíčových „hráčů na trhu s uměním“ – tedy dealerů, kurátorů, majitelů galerií, sběratelů, kritiků, poradců a mecenášů – jsou osoby židovského původu. V roce 1982 Gerald Krefetz (Žid) vyrukoval z pravdou ven ještě otevřeněji. „Dnes se Židé těší vlivu ve všech oblastech světa umění,“ přiznal. „V některých kruzích se dealerům a kšeftařům říká *židovská mafie*.“

Když popisoval své zážitky z New Yorku, židovský spisovatel Howard Jacobson prozradil, co mu řekl kritik umění Peter Schjodhal: „V podstatě všechny galerie, do kterých vkročíme, řídí Židé. Dokonce i majitelky galerií, jejichž víno popíjíme, jsou Židovky.“

Riki R. Nelson, Dívka ve vitríně, dívka v třešňovém hedvábí, z galerie Saatchi, Londýn

V roce 2001 ARTnews uveřejnily seznam deseti největších světových sběratelů umění. Osm z nich byli Židé. Jen se nad tou neuvěřitelnou statistikou zamyslete. Národ, který představuje 0,2% světové populace, je mezi nejbohatšími sběrateli umění světa zastoupen 80%. Z každé tisícovky lidí na světě jsou zhruba dva Židé. Chceme-li být přesní, tak na každých 457 lidí připadá jeden Žid. Ale navštivte konferenci, na níž se shromáždilo 1000 nejbohatších sběratelů umění na světě, a ke svému úžasu zjistíte, že 800 z nich jsou Židé. Fenomenální, není-liž pravda?

V Nigérii narozený Chris Ofili a jeho Svatá panna Marie, ze sbírky Charlese Saatchiho, vlivného židovského sběratele umění. Tento obraz je popisován jako „věrně zachycená černá Madona ozdobená nánosem sloního lejna pokrytým pryskyřicí. Postava je rovněž obklopena malými kolážemi ženských genitálií z pornografických časopisů.“ Obraz vzbudil veřejné pohoršení a mediální senzaci, když byl vystaven v Brooklynském muzeu umění jako součást Senzační výstavy ze Saatchiho sbírky v roce 1999.

Žádáte-li ověření zde uvedených citací, podívejte se sem. Tato ohromná zásobárna syrových dat mi při mém výzkumu židovského vlivu na moderní umění pomáhala obzvláště.

Svět umění je osídlen Židy tak hustě, že jedním

ze způsobů, jak uniknout gójům, je právě dát se na umění. S trochou štěstí pak nenarazíte na ne-žida po celé dny! V roce 1996 se židovská historička umění Eunice Liptonová svěřila poněkud netaktně, že jediným důvodem proč zvolila tuto dráhu, bylo to, že se chtěla stýkat výhradně se Židy. „Chtěla jsem být tam, kde jsou Židé – tedy, chtěla jsem povolání, které mi umožní utvrzovat se v mém židovství s pomocí společnosti, se kterou se budu stýkat.“

Na povrchu, poznamenala, je historie umění ne-židovská záležitost, i kdyby jen proto, že studium křesťanského umění je jejím středobodem. A přesto, jak říká, „celá ta branže je plná Židů. Dalo by se dokonce říct, že Židé jí zformovali.“

Tím měla bezpochyby na mysli velkého historika renesančního umění Bernarda Berensona, jehož vliv byl zásadní. Berenson jednou sám sebe popsal jako „typického talmudického Žida,“ který toužil „odhodit gójskou masku.“ Člověk je až v pokušení si myslet, že jen stěží se Berenson dá označit za povolaného k tomu, aby nenáviděným gójům přednášel o křesťanském umění! Přestože v roce 1885 přestoupil na křesťanství, v roce 1944, po takřka šedesáti letech, už ho opět vidíme, jak píše „Otevřený dopis Židům“, kde je varuje před „závistivými křesťany,“ kteří je budou pronásledovat „i kdybyste byli nevinní jako lilium.“ To podle mne zní spíš talmudicky než křesťansky.

Po nástupu německého fašismu začali židovští historici umění prchat z Německa společně s marxistickými revolucionáři známými jako Frankfurtská škola. Většina těchto Židů zakotvila v Americe. Jen na samotné Newyorské univerzitě se usídlili následující židovští historikové umění: Richard Ettinghagen, Walter Friedlander, Karl Lehman, Alfred Salmony, Guido Schoenberger, Martin Weinberger.

Historička umění Liptonová - když říká, že chtěla žít obklopena převážně židovským prostředím - tím pravděpodobně odkazuje na dva nejproslulejší kritiky výtvarného umění 20. století, na Harolda Rosenberga a Clementa Greenberga. Zdá se, že stejně jako Berenson i Greenberg byl zjevně talmudického smýšlení. Zcela přesvědčen o židovské nadřazenosti, jednou poznamenal, „Evropský Žid představuje vyšší druh lidské bytosti, než jaký až doposud existoval.“

Oba tyto vlivní kritikové, Rosenberg a Greenberg, byli členy Frankfurtské školy a napomáhali přetvářet estetické vnímání gójských mas.

Podřízení umění židovským schopnostem

Veškeré umění tak mělo být nadále „židovské.“ Mělo být odtrženo od svých křesťanských kořenů. Co židovským umělcům šlo nejlépe, z toho mělo být umění budoucnosti. Jestliže Židé nebyli dobrými kreslíři, pak dobré kreslířství už bylo zbytečné. Figurativnímu umění odzvonilo a do módy přišlo konceptuální a abstraktní umění. Skutečné rozestlané posteje, ne jejich obrazy, se nyní staly uměleckými díly. Slavné záchodové mušle Marcela Duchampa – koupené v obchodě a převezené do galerie, kde se magicky proměnily v umění. Plechovky naplněné umělcovými vlastními výkaly. Fotografie krucifixů umístěné ve sklenicích s umělcovou vlastní močí.

Fontána Marcela Duchampa na fotografii z roku 1917 od Alfreda Steiglitze, židovského fotografa a propagátora moderního umění.

„Nevyžaduje to žádnou velkou fantazii,“ rozplývá se Calvin Tomkins, výtvarný kritik časopisu New Yorker, „spatřit v ladných křivkách urinálu zahalenou hlavu klasické renesanční Madony nebo sedícího Budhu.“

V roce 2004 vyhlásilo tento geniální pisoár za Nejvlivnější umělecké dílo 20. století 500 „výtvarných expertů“ – pardon, „chcanko-umělců.“

„Výroba takových objektů neklade žádné nároky na uměleckou dovednost. Tohle svede každý,“ podotýká Shamir a dodává poněkud kousavě, „Takové umění je dokonale v rámci židovských schopností.“

Aby uspěli v této obtížné profesi, vizuálně ohrožení Židé museli „umění pokřivit, aby odpovídalo jejich schopnostem.“ Je to jako kdyby se Židé, neschopní vyniknout v atletice, zmocnili olympijských her a vydali nařízení, že sprint a maraton už nejsou důležité. Důležité naopak jsou závody v pytlích a soutěž v plivání – disciplíny, ve kterých Židé obzvláště vynikají!

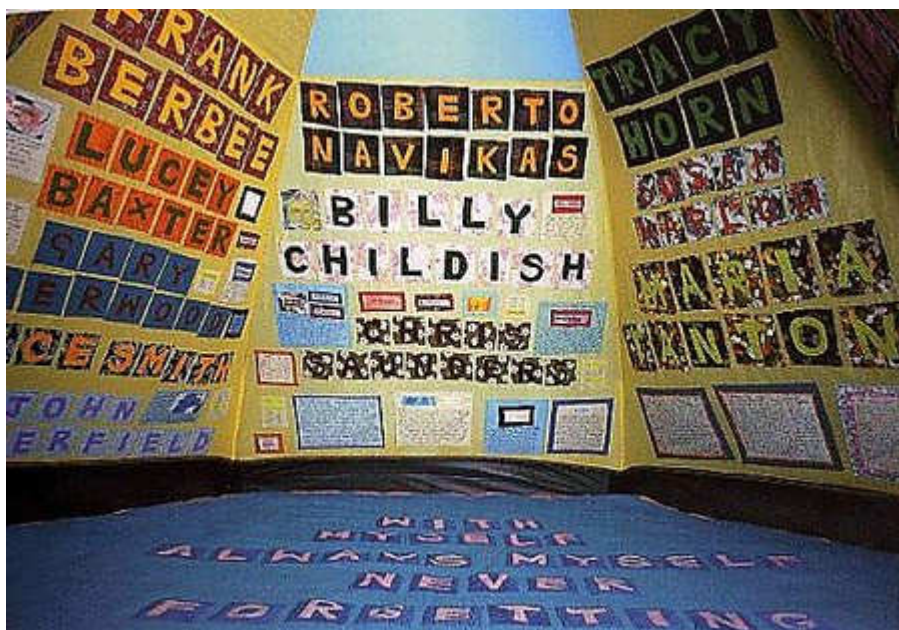
„Židé byli na zdolání Olympu velmi špatně vybaveni,“ informuje nás Shamir. „Po celé generace se vyhýbali kostelům a sotva kdy viděli nějaké obrazy. Byli vedeni k odmítání obrazových symbolů. Souviselo to s jejich odmítáním model.“ Zkrátka a dobře, Židé byli vizuálně handicapováni. Protože byli školeni v talmudické dialektice, stali se mistry v zacházení se slovy. Měli verbální IQ 130. Jejich IQ pro obrazové struktury však bylo propastně nízké: pouze 75.

To si ovšem Židé nemíní přiznat. Tvrdit, že jsou většinou bídnými výtvarníky, to už je antisemitismus. Prohlašují, že jestliže se v minulosti neprosadili jako výtvarní umělci, je to proto, že je „sráželi“ jejich křesťanští utlačovatelé. Naneštěstí pro Židy však velký Berenson tento argument neuznává. „Židé vykazují jen malý vizuální talent,“ praví stroze, „a prakticky žádný v oblasti figurativního umění.“

Jak je tedy možné, budete chtít vědět, že je dnes všude tolik židovských výtvarných umělců? Čemu lze přičíst ten náhlý fantastický výron židovského výtvarného génia? Odpověď spočívá, jak se říká, v židovském spřádání sítí a podnikavosti. Židovská nadvláda v médiích, židovská ekonomická dominance ve světě umění, *židovská moc, židovské peníze*.

Kterak se každý může stát slavným

Andy Warhol jednou řekl, že v budoucnu bude každý „slavný na patnáct minut.“ Co opomněl podotknout je, že takřka každý, vesnického hňupa nevyjímaje, se může stát celebritou s pomocí public relations. Vše, co je k tomu třeba, je neutuchající pozornost masmédií. **Charles Saatchi**, reklamní magnát a sběratel umění par excellence, to definuje: „Velká skleněná vitrína od neznámého umělce s hnijící kravskou hlavou pokrytou červy a hejny bzučících much je v podstatě neprodejná. Až do chvíle, kdy se umělec stane hvězdou. Pak dokáže prodat všechno, čeho se jen dotkne.“

Interiér Každý, s kým jsem kdy spala, 1963-1995, ikonické dílo od Tracey Eminové. Patřilo Charlesi Saatchimu, dokud je nezničil požár.

Damien Hirst, Tisíc let (1990). Richard Lacayo z časopisu Time: „Tisíc let je velká skleněná vitrína v níž skutečné larvy dospívají v mouchy, které se zřejmě krmí krví z useknuté kravské

hlavy.“ *Charles Saatchi a Hirst měli "sybiotický vztah" jako sběratel a umělec přibližně v letech 1992-2003.*

Jak se člověk stane hvězdou? Kdo podá císaři jeho nové šaty a snaží se mu vsugerovat, jak skvěle je oblečen?

Rozestlaná postel se promění ve svrchované umělecké dílo v okamžiku, kdy ji koupí Charles Saatchi a umístí ji do prestižní galerie. Umělce obklopí aura tajuplnosti, vytvořená čirou silou sugesce. Když kolem vás a vaší rozestlané postele všichni vyšilují, tak přece musíte být génius. Davová psychóza, to je to kouzlo. Reklama a neustálé přesvědčování dělají zázraky. Podívejte se **sem, sem a sem**.

Dovolte, abych vám položila otázku. Kdyby se vám někdo pokusil prodat svůj exkrement za 10 dolarů, koupili byste to? Nejspíš ne. Dobrá, a teď pozor: 23. května 2007 se plechovka s nápisem **Umělcovo hovno**, údajně obsahující výkaly umělce Piera Manzoniho, prodala v aukční síni Sotheby's za 124 000 liber (180 000 dolarů).

Jak se to dělá? Má plechovka s lejnem cenu své vlastní váhy ve zlatě? Zjevně ano, když se lidé perou o to, aby ji mohli koupit.

Širší otázka: jestliže dokážete zblbnout lidi, aby si kupovali sračky, dokážete je také zblbnout do zločinných válek na Středním východě a masové kulturní sebevraždy ve své vlastní zemi? Není nic snazšího. Právě teď se to děje.

Nadání pomáhá, ale je podstatné?

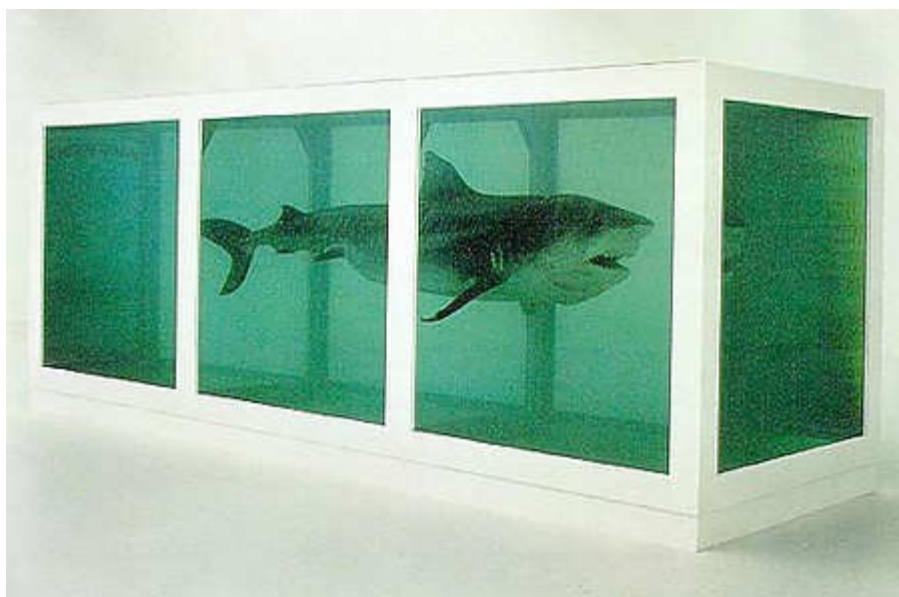
Budete jistě překvapeni, když se dozvíte, že někteří židovští umělci, navzdory Berensonovu příkrému odmítnutí židovských výtvarných schopností, jsou skutečně dobrými malíři. Například Modigliani a Chagall. Shamir nicméně přičítá jejich skvělé výsledky částečnému vlivu křesťanství. Tito dva židovští umělci se stali křesťany. To jim pomohlo, myslí si Shamir, aby se stali dobrými malíři. Přinejmenším měli najednou co říci. Život dostal nový význam. Přestali si škrábat své existenciální bolístky a kvičet „Bůh je mrtev!“

Na druhou stranu, byli ještě další umělci, kteří zůstali pevně usazeni v židovském táboře, a přesto vynikli, zejména Pissaro (impresionista), Soutine (expresionista), Max Ernst (surrealista) a Tamara de Lempicka (art deco). Být Židem pomáhalo, když jste chtěli uspět jako umělci v novém prostředí. Jak Frida Kahlo tak Gustav Klimt pravděpodobně vděčí za svůj počáteční úspěch faktu, že je všichni požadovali za Židy. Nebyli jimi, ale nějak se jim dařilo dělat ten dojem.

Je důležité si při tom všem uvědomit, že umělecký talent se stal, stručně řečeno, nepodstatným. Pomáhá, ale reklama od schopného publicisty pomáhá víc. Umělec má být spíš showman než zručný řemeslník. Ani **Tracey Eminová** (sešívaná příkrývka) ani **Damien Hirst** (žralok uchovaný ve formaldehydu) nepokládali za nutné sami vytvořit svá díla. Často si na to jen najali levné pomocníky a ti to udělali za ně. Podstatné v jejich umění byl původní koncept. Výsledný produkt měl až druhořadou důležitost.

Pověz mi něco krásného je sešívaná přikrývka vyrobená výhradně osmiletými školáky z Ecclesbournské základní školy v Londýně. Eminová s nimi byla ve třídě a radila jim. Když chtěla škola přikrývku prodat jednomu obchodníkovi s uměním za 35 000 liber (60 000 dolarů), Eminová zinscenovala hysterický záchvat, vyhrožovala právníky a požadovala okamžité navrácení přikrývky.

Fyzická nemožnost smrti v hlavě žijícího od Damiena Hirsta (1991). Saatchi prodal toto dílo sběrateli Stevenu Cohenovi za 12 milionů dolarů a ten je následně věnoval Muzeu moderního umění.

Úspěšný současný umělec musí být osobou zcela prostou morálních skrupulí. Stejně jako podrazák, čachrář, prostitut nebo pasák, i on musí táhnout s tou správnou partou a vědět, koho si předcházet. „Umělec, který se chce stát známým,“ napsal velký folklorista Joseph Campbell, „musí chodit na koktejlové večírky, aby získal zakázky, a ty, co je získávají, nenajdete v ateliérech ale na večírcích, kde na správných místech potkávají ty správné lidi.“ Campbell byl později obviněn z antisemitismu, ale židovský umělec Julius Schnabel jeho stanovisko podporuje. „Spousta času padne na kultivaci známostí s velkými zvířaty světa umění,“ poznamenává chmurně. „Na přátelství není čas. Později už k tomu schází i duševní kapacita.“

Jak tedy skutečně nadaný umělec dokáže uspět v těchto krysích dostizích?

Malířka Helen Frankenthalerová se musela vyspat s kritikem umění Clementem Greenbergem, ale stálo to za to. Greenberg o ní napsal kladné recenze. Willem de Koonig nechal svou ženu Elsinu hupsnout do postele s kritikem Heroldem Rosenbergem, ale stálo to za to. Rosenberg o de Koonigovi napsal kladné recenze. Jackson Pollock musel uspokojit nymfomanku Peggy Guggenheimovou, ale stálo to za to: její podpora přinesla Pollockovi kladné recenze. Konečně, jejímu tatíčkovi patřilo Guggenheimovo muzeum.

Žádný z těchto umělců nelezl do postele z lásky. Všichni to udělali pro peníze. Jackson Pollock utrousil slavnou poznámku o Peggy Guggenheimové, své plutokratické patronce: „Abyste ji mohli ošoustat, museli jste ji přes hlavu hodit ručník. A že teda šoustat chtěla!“

„Krvemilné kamarádšofty, bratříčkování, šmelina pod pultem, nepotismus a klikaření – takové jsou základní principy světa moderního umění,“ uzavírá truchlivě expertka na umění Sophy Burnhamová.

Tak to prostě je. C'est la vie! Je to tak srdcervoucí, až se člověk musí smát.

Jestli chcete uspět jako moderní umělec, budete muset umět lhát a podvádět, provádět podrazy a sexuální exhibice, jen abyste se zalíbili vašim židovským mecenášům. Abyste se jim zalíbili, budete taky muset umět zpatlat obrazy o holocaustu, pět ódy na Izrael, hanobit Palestince, navázat se do islámu a koránu, a vyjadřovat se pohrdavě o křesťanství. Pakliže nejste židovského původu, budete muset přerušit veškeré vazby s vašimi vlastními lidmi, s vašim náboženstvím, s vaší tradiční kulturou.

Připravte se na to stát se prostitutkou, jste-li žena, nebo pasákem vlastní manželky, jste-li muž. Připravte se na to, že vytvoříte *Pochcaného Krista* jako Andres Serrano nebo pornografickou *Svatou pannu Marii* jako Chris Ofili. Připravte se, že se budete oblékat za ženu jako Grayson Perry a vyrábět sexuálně perverzní květináče. Připravte se, že si z vagíny budete tahat papírový svitek jako Carolee Schneeman. Připravte se, že jako Vito Acconci budete vzrušovat blazeované publikum tím, že před nimi budete masturbovat v prestižní galerii – a budete to nazývat uměním.

Leonardo se musí obracet v hrobě.

Dejme poslední slovo kritikovi Clementu Greenbergovi: „Jsem přesvědčen, že lidé, které přitahuje umění, jsou často psychopati. Klidně mě můžete ocitovat.“

On by to měl vědět nejlíp.

Článek *The Plot Against Art, Part 2* vyšel na serveru theoccidentalobserver.net 20. září.
Překlad Paul Norrland.

Zdroj: <http://zvedavec.org/kultura/2009/12/3429-spiknuti-proti-umeni-cast-ii.htm>

Moderní hudba = emocionální inženýrství

12.6.2013

Před časem jsme tady měli článek [Spiknutí proti umění](#) (zde je [druhý díl](#)) týkající se malířství. Dnes bude řeč o hudbě. I když je to jiný druh umění, jako červená nit se v článku vine podobná myšlenka. Totiž že tzv. *moderní umění* v sobě nese kromě nevkusů i destruktivní prvky úmyslně.

Článek vyšel na serveru mírně potrhleho a občas příliš konspirativního Henry Makowa. Je trošku neučesaný, jde zřejmě původně o příspěvek čtenářky Moniky k nějaké jiné diskusi následovaný příspěvkem jakéhosi Vincenta, nicméně otázka kolem 440 Hz standardu mě zaujala. (Makow o tom píše ještě i v článku [Does Conspiracy Extend to Musical Scale?](#)) Zkusmo jsem zadal do Google "440 hertz" a našlo to přes 4 miliony odkazů, takže ten problém zjevně existuje. Editor (Stwora)

Probud'te se lidi! Moderní hudba byla navržena tak, aby zkazila vaši mysl a zvrhla vaši morálku.

Docela upřímně považuji diskuse, jako je [tato o heavy metalu](#), pod úroveň inteligence čtenářů. Ale především, *heavy metal* spadá do stejné kategorie, jako veškerá „hudba“ vytvořená zhruba po r. 1900 – nejde o zábavu, ale o komplexní emocionální inženýrství.

Až do počátku minulého století sloužila hudba jak pro zábavu, tak pro kulturní vyjádření, něco, co budovalo a posilovalo společnost na mnohem hlubší úrovni, než jako pouhá kratochvíle.

Povznášela srdce a ducha – a v mnoha orchestrálních skladbách z let 1300 až 1800 je povznášela proto, aby napomohla rozjímání o božském. „Hudba polidštila opici“ se neříká jen tak nadarmo!

Aby se západní společnost přiklonila k uvolněné morálce, která ji byla vnucována během dvou světových válek, bylo nezbytné podkopat ji emocionálně.

Hudba, jako obecně oblíbená doprovodná složka zábavy a společenských akcí (tj. tance, hospodských posezení, atp.) byla pro restrukturalizaci dokonalým nástrojem. Vezměme si například Charleston, Gershwin, Scotta Joplina atd., vše velmi briskní, bezobsažná triviální hudba, bez ohledu na technické požadavky na hudebníky.

Když světu hudby byla vnucena frekvence 440 Hertzů, prostřednictvím Anglické královské konzervatoře, na základě výzkumu německých vědců, nebylo to pro hudbu dobré, ani pro ty, kteří ji poslouchali, mělo to spíše opačné účinky.

Přes noc tato jedovatá frekvence ovládla všechny hudební žánry, protože Konzervatoř měla absolutní kontrolu nad certifikací, a tudíž nad výukou na celém světě. (Jez zkuste sehnat práci učitele hudby, kdekoliv, bez certifikace Královské konzervatoře!).

Ve spojení s frivolní beatovou těžkou hudbou se tato změna skutečně začala projevat v povaze tance, a v zábranách lidí obecně, když byli této hudbě vystaveni, i na veřejnosti, a o to víc v intimním prostředí.

Šlo o úhledný malý puč iluminátů, bez krve a značně podceněný, protože výzkum, který za tím stál, byl zahalen tajemstvím tak dlouho, až byla frekvence 440 tak zavedená a zažraná, že bylo nemožné se jí zbavit.

Rozpad morálky prostřednictvím hudby -- důvtipné, silně podvratné a z velké části nepovšimnuté! Jak se říká, zbytek je historie. Klasická hudba, s veškerou svoji nádherou, byla v médiích pošpiněna jako „staromódní“, či přímo nepřijemná, a lidem, kteří ji stále milovali, byla vnucena frekvence 440, aby ji připravila o živost a mysl zklidňující a povznášející vlastnosti.

Protože jde o krátkou etymologii veškeré moderní hudby, proč jsme pak vystavováni debatě o heavy metalu (nebo rocku atd.), jako by měl nějaké povznášející schopnosti, neboť je to jen brnkání na city lidí, kteří byli uchvázeni jeho satanistickou kletbou během svých nejnáchylnějších let?

Probuďte se lidi! Moderní hudba byla navržena tak, aby zkazila vaši mysl a zvrhla vaši morálku – tečka! Je stejně totálně iluminátská, jako hnutí LGBT, feminismus, potraty a rozvod. Nelze ji spasit nebo omluvit.

Co byste měli poslouchat? Nejlepší hudba je vždy hudba vytvářená ručně (ne elektronicky). Naučte se na něco hrát – na jakýkoliv nástroj („talent“ je blud, hraní je většinou o technice a praxi) naladěný na jakoukoliv frekvenci dělitelnou 3 (povšimněte si, že 440 takovou není) a naučte se, či lépe experimentujte a vytvářejte písně. Radujte se z něčeho skutečně vzácného – ze skutečné hudby!

Zklidňující, radostné a příjemné hudby, ne něčeho satanisticky elektronicky sesmoleného, upraveného a konzervovaného, a napojte se na některé autentické lidské emoce.

Komentář L. C. Vincenta

Zcela souhlasím s Monikou, přesně tak! V podstatě má první kniha „Záhada 440“ pojednává o této problematice specifického ladění frekvencí. Toto umělé naladění na frekvenci $A = 440$ Hz (umělé, neboť je nepřírozená v tom smyslu, že je odpojená od posvátných čísel vesmíru, která lze vidět ve Fibonacciho řadě, mimo dalších) bylo účelově zvoleno jistou „elitou“ na počátku minulého století, aby vytvořila nemoci, disharmonii, konflikty, války a smrt. Nezáleží na tom, jak „skvěle“ hudba pro nekritické ucho zní; nezáleží na tom, že orchestr hraje Beethovenovu sonátu; klíčové a důležité je, že pokud jsou hudebníci naladěni na frekvenci $A=440$ Hz, pak podvědomě podněcuje všechna negativa, která jsem zmínil. Samozřejmě, že tento standard byl prosazen Královskou konzervatoří – za podpory Rockefellerů a jeho peněz, podle Lena Horowitza. Je třeba také zmínit, že proti tomuto standardu se silně stavěla převážná většina klasických hudebníků a symfonických orchestrů jak v Anglii, tak v Evropě, upřednostňující $A=432$ Hz. Nicméně $A=440$ Hz se stala "de facto" ladícím standardem, navzdory jejich opozici.

Můj vlastní výzkum této problematiky potvrzuje to, co uvedla Monika; posvátné naladění si vyžaduje, aby byl jakýkoliv ladící standard založen na teorii, že „A“ je dělitelné 3. Zjistil jsem, že 432 Hz je ideální frekvence „A“, na základě výzkumu prováděného pro svoji knihu.

Takže „JJ“ (viz komentáře v originále), stejně jako mnoho dalších, naprosto ignoruje roli, kterou frekvence hraje při utváření fyzické hmoty, jakož i myšlenek, které fyzickou hmotu utváří a přímo ji ovlivňují. Při přípravě své knihy jsem studoval kymatiku a je evidentní, že jednoduchá změna frekvenční vibrace o pouhý 1 cyklus za vteřinu může znamenat rozdíl mezi harmonickými vzory utváření hmoty (viditelné na kymatických deskách) a chaotickými, náhodnými a destruktivními vzory. „JJ“ a jemu podobní by udělali dobře, kdyby si prostudovali kymatiku. Jakmile tak člověk učiní, pochopí obrovský vliv, který má frekvence vnímání na lidské vědomí. „JJ“ visí na vnějším obsahu hudby – textu, rytmu, tempu. Skutečností je, že zatímco všechny 3 tyto věci mohou sloužit povznesení společnosti a jedince, nebo k jejich zničení, je potenciálně nejvíce rozvratným aspektem hudby, který téměř nikdo nebere v úvahu, ladící frekvence, na které je založena!

Modern Music = Emotional Engineering vyšel 8. června na serveru Henry Makowa. překlad Zvědavec.

Zdroj: <http://zvedavec.org/kultura/2013/06/5526-moderni-hudba-emocionalni-inzenyrstvi.htm>